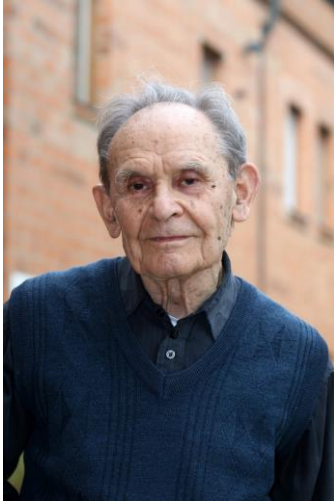

ISTEN DICSŐSÉGE A BOLDOG EMBER

Csókay Károly SJ atya elmélkedése a keresztény örömről

2018. május 18.

Kedves Testvérek!

Meghívom Önöket, hogy elmélkedjünk együtt arról, ami minden embert érdekel, az igazi örömről. Szent Iréneusz a kezdeti kereszténységben élt, a kétszázas években, és a franciaországi Lyon püspökeként halt meg. Az ő tanára, Szent Polikárp püspök még személyesen ismerte János apostolt. Szent Iréneusz az Isten dicsőségét az élő emberben látta meg. Ő mondta: Isten dicsősége az élő ember. Az élő emberségnek pedig lényeges eleme az öröm. Tehát így is

mondhatjuk, Isten dicsősége a boldog ember.

Képzeld el, milyen örömteli várakozás töltötte el az első keresztényeket, akik Jézust személyesen ismerték, szerették, és a második eljövételét egészen közelinek tartották. Gondoljunk a kezdeti kereszténység csodálatos békét és örömet sugárzó festményeire. Az római keresztények kezdetben földalatti temetkezési helyek útvesztőibe, a katakombákba menekültek, és ott imádkoztak együtt Jézus eljövételét várva. Ma is látható ott egy festmény, rajta egy égő mécsest tartó alak, aki szinte lélegzetviesszafojtva várja Urát, a názáreti Jézust, aki megígérte, hogy ismét eljön nagy hatalommal és dicsőséggel.

Ez a reménység éltette és mélységes örömmel töltötte el őket, s ezt látjuk Pál apostolnak a tesszalóniki hívekhez írt leveleiben is, ahol Krisztus egyháza úgy jelenik meg, mint egy Jézus Krisztusra váró közösség, amelynek élete – legyen az a családi élet vagy a mindennapi munka és egyéb tevékenységek – közvetlen kapcsolatban áll Krisztus második eljövételével.

Nézzünk most magunkba:

Vajon minket is éltet és örömmel tölt el Krisztus második eljövételének reménye?

Mintha megkopott volna ez a reménység és ez az öröm; sokszor úgy tűnik, hogy az élet mindennapi feladatai és a velejáró döntések is, mintha elszakadtak volna az Úr második eljövételének mindent fenntartó és éltető valóságától. Ezért olyan fontos számunkra, hogy tekintetünket újból ráirányítsuk a most is hozzánk jövő Krisztus Urunkra, Üdvözítőnkre.

Örömünk a hitből fakad

Találkozunk vele a hitben! Elmélkedjük át, hogy szoros kapcsolat van a húsvéti titok, vagyis Urunk kereszthalála és feltámadása, valamint második, dicsőséges eljövetele között. Ebből fakad a hívő emberek reménysége és itt van örömük forrása. A feltámadt, megdicsőült Krisztussal találkozunk, és Ő általa, Ő vele és Ő benne részesülünk Isten életében. Ez a hit Isten ingyenes adománya. A hitben ráhagyatkozunk Istenre, és elfogadjuk a Tőle kapott kinyilatkoztatást. Ez nyitott magatartás Isten előtt, reméljük a beteljesedést, Isten életében való részesülést, a szeretetben. Ebben éljük le mindennapi életünket családjunkban és embertársainkkal való kapcsolódásainkban.

Szent János apostol arra figyelmeztet, hogy ne engedjük, hogy a világ bálványai, a birtoklásvágy, becsvágy, és a hatalomvágy, elhomályosítsák a Szentháromságos Istennel való kapcsolatunkat.

„Örvendjete az Úrban szüntelen”

A hit találkozás Krisztussal, aki a Szentlélekben működik, és ez a keresztény ember mindent betöltő örömeinek oka. Pál apostol arra hív minket a filippiekhez írt levélben (4,4-7): „Örvendjete az Úrban szüntelen.” Az apostol ezt bilincsekben, szenvedések közepette írja, és számol azzal, hogy meg kell halnia!

Szent Pál felfedezi, hogy az emberi életnek nincs olyan helyzete, amelyben ne lenne közel hozzá a feltámadt és megdicsőült Krisztus a Szentlélekben. Ez a keresztény üzenet lényege: rábízom magamat Istenre, Isten velem van mindhalálig, sőt, magában a halálban is, és az eljövendő dicsőségben is.

A hit, amit a Szentlélek ad nekünk, a keresztény ember örömeinek legmélyebb oka

Elmondhatjuk, hogy a hit, amit a Szentlélek ad nekünk, a keresztény ember örömeinek legmélyebb oka. Miért? Mert ez az öröm mindig személyek közti esemény. Ne tévesszük össze az élvezettel. Amikor az édesanyám finom tortát készített a születésnapomra, nem a gyönyör miatt örvendeztem, amit a torta élvezete jelentett, hanem az édesanyám ajándékozásban megmutatkozó szeretete miatt. Az öröm más, mint a gyönyör. A gyönyör magánjellegű, bennem marad. A gyönyör ajándékozásának vágya már más, ott megjelenik éppen az ajándékozás vágyában, a személyek közti kapcsolatban az öröm.

Az örömnek szentháromságos szerkezete van. Együtt örvendezünk Istenben, mikor Isten megtapasztalását megosztjuk. Ezért szólít föl az apostol: örvendjete az Úrban szüntelenül!” – és meg is mondja az öröm okát: „Az Úr közel van hozzánk.”

Mária is megtapasztalta ezt az örömet. Hálaénekében felkiált: „Örvendezik az én lelkem üdvözítő Istenemben” – akkor mondja ezt, amikor az Üdvözítőt a méhébe fogadta, és a Mennyei Atyának hálát ad, azért a nagy kegyelemért, hogy őt választotta erre. Ezt magunkra is alkalmazhatjuk: Mert hozzám is közel az Úr. Értem jött el, emberi testet öltött, életét adta értem a kereszten. Meghalt, de föltámadt.

Mi, katolikusok, két év múlva ünnepeljük az Eukarisztikus Kongresszust, mert hiszünk abban, hogy a föltámadt Krisztus jelen van az átváltoztatott kenyér és bor színében, és segít bennünket hitünkben. Minden keresztény hisz abban, hogy Krisztus jelen van az Ő Igéjében, jelen van embertársainkban, és jelen van a szolgálatokban, melyeket az emberek embertársaikért tesznek. Meg kell találnunk mindebben az Úr közelségét, és akkor mindezekben megtaláljuk az igazi örömet, amit a személyes kapcsolat ad nekünk.

Ezt az örömet kell sugározni, ennek megvannak a tápláló gyökerei: az Istennel egyesült mindennapi életben: örvendünk annak, hogy Isten gyermekei vagyunk, Krisztus barátai és a bennünk lakozó Szentlélek szentélyei. Engedjük be lelkünkbe a Szentlelket, akit Jézus küld az Atyától, és a vele való kapcsolat örömmel fogja betölteni a szívünket.

Az öröm mindig személyek közti esemény

Mert az igaz öröm a személyekkel való kapcsolatban van. Nézzük csak, minek örül a gyerek? Ha játszhat valakivel. Minek örül a fiatal? Ha együtt vannak, együtt tevékenykednek, együtt tanulhatnak, moziba mennek, vagy együtt énekelnek. Minek örül a fiatal felnőtt, fiú vagy lány? Ha együtt lehetnek, megszeretik egymást és örülnek egymás jelenlétének. Minek örülnek a házások? Ha kölcsönös szeretetben együtt vannak, ha megvan a munkájuk, ami biztosítja családjuk jólétét, ha látják

gyermekeik egészséges fejlődését és eredményeit az iskolában. És minek örülnek az idősek: Ha együtt lehetnek, ha kölcsönösen meghallgatják és segítik egymást, ha jó kapcsolatban vannak a gyerekeikkel, unokáikkal, ha megvan az egészségük és a kellő egészségügyi ellátásuk, és érzik gyermekeik vagy mások szerető gondoskodását.

„Jobb nektek, ha én elmegyek...”

De mindezek felül – hiszen ezeket el lehet veszíteni, vagy éppen nem is adatik meg úgy, ahogy szeretnénk – akkor is van együttlét, és az a hitben való együttlét a jó Istennel, az Atyával, aki életet ad, az Úr Jézussal, aki megszerezte az Istennel való jó kapcsolatot és kegyelmet élet-áldozatával, és megígérte a Szentlelket, akit elküld mennybemenetele után. Mondta: „Jobb nektek, ha én elmegyek, és elküldöm nektek a Vigasztalót, a Szentlelket, aki veletek marad.”

Mit tudunk a Szentlélekről? Az Evangéliumokban Jézus nyíltan beszél róla: Ő a mi nagy barátunk, aki velünk van, mozgat, Ő a mi igazi és örök örömünk forrása, amit senki el nem vehet tőlünk, Ő az, aki összetartja az embereket egymással az Egyház közösségében, aki lelkesít.

Csak az a kérdés most:

Tudunk-e helyet készíteni neki, vagy a világ dolgai teljesen betöltik a szívünket?